

ex offio nemá námitek v případě, že obhájce bude náležitě o věci informován. Kárný senát tento návrh zamítl, aniž uvedl pro svoje usnesení důvody.

Podle § 20 zák. čís. 46/1868 ř. z. má obviněný soudce právo použití při jednání, ať přijde osobně čili nic, obhájce a jeho si buď sám zřídit nebo za jeho zřízení předsedu kárného soudu požádati. Jaké následky má nedostavení obhájce obviněným zvoleného k ústnímu líčení, cit. zákon sice nestanoví; jelikož však v kárném řízení proti soudcovským úředníkům jest obdobně použití předpisů trestního řádu (rozh. dis. 30, 125, 133), měl kárný senát vzhledem k ustanovení § 274 tr. ř. ústní jednání odročiti, když shledal, že se obhájce obviněného přes řádné obeslání k němu nedostavil. Této povinnosti nezbavovala kárný senát skutečnost, že se obhájce vlastně obhajování vzdal, ježto se tak stalo v poslední chvíli, a to teprve dne 23. listopadu 1934 doručením usnesení zamítajícího jeho návrh na odročení ústního jednání stanoveného na 24. listopad 1934 a ježto ze spisů není zřejmo, že se obviněný o tomto kroku svého obhájce dozvěděl tak včas, aby si mohl ustanovit obhájce nového (srov. § 226 tr. ř.). Tím, že ústní jednání nebylo odročeno, resp. že byl zamítnut návrh obviněného na odročení za účelem zjednání nového obhájce a že nebyl ustanoven obhájce aspoň předsedou, byl obviněný zkrácen na svém právu přiřknutém mu v § 20 zák. čís. 46/1868 ř. z., to tím více, ježto se, jak v jednacím protokolu je uvedeno, obviněný pro nevolnost vzdálil z jednacích síně (§ 275 tr. ř.) nedlouho po zahájení ústního líčení, v němž byly i pak probírány výsledky mezitímního řízení, o nichž obviněný dosud slyšen nebyl. Tím více vyniká zkrácení obhajoby obviněného, vyplývající ze zamítnutí jeho návrhu na odročení ústního jednání. Právo na obhájce bylo obviněnému přiznati tím spíše, že — jak sám kárný náález zjišťuje — obviněný trpí nervosou žaludeční a neurasthenií, což by mohlo poukazovati k tomu, že by sám nemohl průběh jednání tak bedlivě sledovati a tak účinně se hájiti, jakoby mohl učiniti informovaný obhájce. Jelikož jde o takovou podstatnou vadu řízení, která činí opakování ústního líčení před kárným senátem vrchního soudu nezbytným, bylo již z tohoto důvodu v neveřejné předběžné poradě nejvyššího soudu jako odvolacího soudu v kárných věcech soudcovských ve smyslu § 26 zák. čís. 46/1868 ř. z. naříkaný kárný náález v celém rozsahu zrušiti a věc vrátiti kárnému senátu vrchního soudu v Praze k novému projednání, aniž bylo třeba zabývati se dalšími vývody odvolání.

Čís. 238 dis.

Dočasnému suspendovaniu verejného notára, odsúdeného pravo-
platne pre zločin, neprekáža ani okolnosť, že proti nemu nebolo naria-
dené formálne vyšetrovanie, ani že trestný súd ešte nerozhodol pravo-
platne o podmienenom odsúdení.

(Rozh. zo dňa 12. februára 1935, Ds III 75/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci verejných notárov
vo veci Dra L. R., verejného notára v S., o rozklade a odvolaní tohoto
proti usneseniu vrchného súdu v Bratislave ako disciplinárneho súdu

pre veci verejných notárov zo dňa 29. októbra 1934 po preskúmaní spisov predložených hore označeným disciplinárnym súdom, v neverejnom zasadnutí takto sa usniesol: Najvyšší súd ako súd odvolací pre disciplinárne veci verejných notárov zamietla rekurz a odmieta jeho prevedenie podané dňa 23. novembra 1934 ku krajskému súdu v L.

Z d ô v o d o v :

Proti usneseniu disciplinárneho súdu prvej stolice, ktorým bola nariadená dočasná suspenzia Dra L. R., podal menovaný rozklad a odvolanie, správne rekurz v smysle § 193, odst. 2 zák. čl. XXXV:1874. Rekurz je bezzákladný.

Podľa § 47. lit. a) zák. čl. VII:1886 dočasnú suspenziu verejného notára treba vyriešiť, keď proti nemu bolo nariadené vyšetrovanie pre zločin. Ponevác proti Dr. L. R. bol vynesenej pravoplatný rozsudok, podľa ktorého bol uznaný vinným zo zločinu padelania verejnej listiny, preto právom nariadil súd prvej stolice jeho dočasnú suspenziu. Postrádajú právneho základu vývody sťažovateľa, že by suspenzia preto nebola v tejto veci prípustná, lebo proti nemu nebolo vraj nariadené formálne vyšetrovanie, ďalej lebo v trestnej veci ešte nebolo vynesenej pravoplatné rozhodnutie o tom, či má byť obžalovanému povolený podmienený odklad výkonu trestu alebo nie. Podľa zákona je možno vysloviť dočasnú suspenziu už behom trestného pokračovania. Tá okolnosť tedy, že trestný súd nerozhodnul ešte pravoplatne o podmienenom odsúdení, nie je prekážkou použitia dočasnej suspenzie. Pravoplatný odsudzujúci rozsudok však, — ktorý v tejto veci bol vynesenej, — poskytuje pevnejší základ k vyriešitiu suspenzie, než nariadenie vyšetrovania. Zrejme je to aj z tých predpisov trestného poriadku, podľa ktorých nariadenie vyšetrovania nie je potrebné v každom prípade, ďalej z toho predpisu § 25 zák. čl. XXXIV:1897, že nariadenie hlavného pojednávania na základe § 268 tr. p. a priame predvolanie v smysle § 283 tr. p. majú s hľadiska disciplinárnych zákonov rovnaký účinok, ako danie v obžalobu. Po vynesení pravoplatného odsudzujúceho trestného rozsudku je tedy irrelevantné, či bolo vo veci nariadené vyšetrovanie alebo nie. Preto najvyšší súd rekurz zamietol.

Čís. 239 dis.

I při neohroženém zastupování klienta je advokát vždy povinen vystríhati se všeho, co odporuje zákonům, a voliti cesty k dosažení práva jen podle zákona; je tudíž povinen vyvarovati se takových invektiv proti odpůrci, které trestní zákon kvalifikuje za trestný útok na čest.

(Rozh. ze dne 6. března 1935, Ds II 2/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie po ústním neveřejném líčení vyhověl odvolání zastupce komory z nálezů kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 15. září 1934, jímž byl obviněný advokát zproštěn obvinění pro